

ကမ္ဘာပေါ်က

ထွက်လာသည့်

ညီမလေး ...

သတိရခြင်းတွေကို ကြုံဖုန်းလိုက်ရင်

ဟောဒီရွာနေတဲ့ မိုးစက် ...

မျက်ရည်စက်လက်ဖြစ်သွားလောက်ရဲ့ ...

*****

‘သူ့နာမည်က’ ...

‘အင်း လုပ်ပါဦး’ ...

‘ဟိုကွာ ... ဘယ်လက်ထက်တုန်းကလဲ မသိဘူး ... ဟိုကွာ ... ဘာ
ဘုရင်ကြီးကလဲ ... သူ့သား ဘယ်သူ့ကို ... ဘယ်ဒီသာပါမောက္ခဆီပို့ပြီး
ဘာပညာသင်ခိုင်းတယ် ဆိုပါရော့လား”

‘ဟာကွာ ... ဘအေးရာ ... မင်းဟာက အတိအကျပါလား။ ငါက အဲ
ဒီကောင်မလေး နာမည်ကို မေးတာ ...’

‘အေးလေ ... ငါလဲ ... အဲဒီကောင်မလေးနာမည်ပဲ ပြောမလို့ ...
ပိုပြီး တိကျအောင် ဥပမေ ဥပမာရိယနဲ့ ပြောမလို့ ... အဲ ... အဲဒါနဲ့ ... အဲ
ဒီမင်းသားလေးကို ဟိုဒီသာပါမောက္ခကြီးက ဟိုပညာ သင်ပေးလိုက်တ
ယ်ကွ ...’

‘ဘယ်ပညာလဲ’

ဘအေး ခေါင်းကုတ်သည် ။ မျက်မှန်ပင့်သည် ။ ရေနွေးခွက် မသည်
။ ပြန်ချသည် ။

‘ဟိုကွာ အပေါ်က ဘာတွေရွာကျလာတဲ့ ပညာဆိုလား’

ဟု ဆိုပြီး ရေနွေးကို ရှူးခနဲ မှုတ်သောက်လိုက်၏။

‘ဪ ... သိပြီ ... ကျောက်သံပတ္တမြားမိုး’

ဟု သန်းအောင်ဖြေသည် ။ သူ့အဖြေကို ဘအေးက သဘောကျစွာ
စားပွဲကို ဖြန်းခနဲ တစ်ချက် ပုတ်လိုက်၏။

‘အေး ... ဟုတ်တယ် ... အဲဒီမိုး ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီမိုး မဟုတ်သေးဘူး
...’

‘အင် ...’

သန်းအောင်၊ ကိုသူ၊ ထွန်းနိုင်နှင့် ကျွန်တော် လေးယောက်လုံး မျက်
ခုံးများ အတွင်းသို့ စုကပ်ကုန်၏။ အားလုံး ဘအေး၏ ပဟေဠိကို အဖြေ
ညှိနေကြပုံ။ အတန်ကြာမှ ထွန်းနိုင်က ဝင်းလက်သော မျက်နှာဖြင့်

‘ဪ ... သိပြီ ... ဗိုလ်စံဖဲခေတ်က ရွာတဲ့ မိုး ... ဟိုလေ ... ပဲမိုး ...’

‘နင့်ကလိန်း ... ဒီသာပါမောက္ခခေတ်ကဆိုမှ ... ဗိုလ်စံဖဲလုပ်နေ
သေးတယ် ... မင်းကြီး တော်တို့ ခေတ်က အကြောင်း လာမပြောနဲ့ ...’

ဘအေးက အခွင့်သာတုန်း ထွန်းနိုင်ကို အသားလွတ်တွယ်သည် ။
ထွန်းနိုင်၏ မျက်နှာကြီး တန်ဆောင်တိုင်မီးပုံးလို ခွေခေါက်ခေါက်နှင့်
တွန့်ဝင်သွား၏။

‘ဟို ... ဟိုကွာ ... ရွှေမိုးငွေမိုး ...’

ကျွန်တော်၏ မဝံ့မရဲစကားကို ဘအေးက အဖြေမှန်သိသွားသလို

စားပွဲကို ဖြန်းခနဲ ထပ်ပုတ် လိုက်ပြီး ...

‘ဟင် ... နာမည်ကြီးကလဲ ဘယ်လိုကြီးလဲ ... ရွှေမိုးငွေမိုးတဲ့ ’

ထွန်းနိုင်၏ စကားကို ဘအေးက

‘မင်းကြီးတော် ရွှေမိုးငွေမိုးရမှာ လား မင်းတို့ ဟာ နည်းနည်းလေးမှ ဖြန့်ကြက်ပြီး မတွေ့ဘူး။ ရွှေမိုးငွေမိုးဆိုတဲ့ နာမည် မင်းကြီးတော် သွေး ဆုံးကြီး ကလေးမွေးမှ မှ ည့် ... တကတဲ။ ဒီနာမည်ကြီး ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူ့ကို မှ ည့်တာကြားဖူးလို့ လဲ’

ဟု ဆို၍ ထပ်ငေါက်ထည့်လိုက်ရာ ထွန်းနိုင်၏ မျက်နှာမှာ ပလာယာ နှင့် ဆွဲအညှပ်ခံရသော စပရိန်လို ပို၍ ကျုံ့ဝင်သွားပြန်၏။

‘ဒါဆို ... သူ့နာမည်က ...’

‘ရွှေမိုး ...’

‘ရွှေမိုး ... ဟင် ... နာမည်ကြီးကလဲ ...’

‘ရွှေမိုးချည်းပဲတော့ ဘယ်ဟုတ်ပျဲမလဲ ကျန်သေးတယ်’

‘ဘာကျန်သေးလဲ ...’

‘သည်း ...’

‘သည်း ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို သူ့နာမည်က ...’

‘ရွှေမိုးသည်း ...’

*****

ရွှေမိုးသည်း

‘ညီကျော်ရာ ... မင်းမို့လို့ ဒီကောင်မလေးမျိုး စိတ်ဝင်စားတယ် လူပုံက အူတိအူတ ကြွပ်ဆတ်ဆတ်နဲ့ စွာတေး ...’

‘အေးလေ ... မျက်လုံးက ပြူးပြူးကြီး’

ဘအေးစကားကို တစ်လျှောက်လုံးတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောသေးသော ကိုသူက ထောက်ခံ၏။

သူတို့ စကားကြောင့် ထွန်းနိုင်ကပါ တစ်စခန်းထပြန်၏။

‘ဟုတ်ပျံ့ကွာ ... နှာခေါင်းက ကောက်ကောက်နဲ့ ...’

သူတို့ ပြောသလောက် မဆိုး ... သို့သော် ... မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း ... နှာတံပေါ်ပေါ်၊ နှာခေါင်းရိုး အလယ်က ကျိုးသလို ဖြစ်နေတော့ ဟုတ်သည်။
။

‘နောက်ပြီး နှုတ်သီးကလည်း ချွန်လို့ ...’ ဒါတော့

ဒါတော့ ဟုတ်သည် ၊ နှုတ်ခမ်းက အနည်းငယ်ပါးပြီး ချွန်သယောင် ရှိသည်။ ။

‘အားလုံးခြုံကြည့်လိုက်လျှင် ... မျက်နှာက ဂဠုန်နဲ့ တူတယ်ကွ’

ဘာစကားမှ ဝင်မပြောသော သန်းအောင်က အလေးအနက် မှတ်ချက်ချ၏။ ဒါကို ဘအေးက ဆရာကြီးဟန်နှင့် သူ၏ ဒီဂရီမျက်မှန်ကိုပင့်ပြီး ...

‘ကိုယ်လုံးကလည်း ဘာထူးလို့ လဲ ... နဂါးလိုရှည်မျောမျောကြီး’

ဒါကတော့ တစ်ဆိတ်လွန်လွန်းလှပြီ ... ကောင်မလေး၏ ကိုယ်လုံးက ပိန်သွယ်သွယ်နှင့် လှတ ပတပါ။ ဒါကို သူများ အကြောင်း

မကောင်းပြောရန် အမြဲအာရည်ရွှဲနေသော ထွန်းနိုင်က ...

‘ဟေ့ ... ခါးတော့ အတော်ထွားတယ်နော် ... တလွဲဆံပင်ကောင်း ...

ဒါက တစ်ဖက်သတ်စွပ်စွဲချက် ...

‘မင်းပြောလိုက်မှ နဂါးခွေးခြေခုံမျိုးထားတဲ့ ပုံကြီး ကွက်ခနဲ မြင်မိ တော့တယ်’

ဘအေး ထောက်ခံ၏။

‘ဒါပေမဲ့ တင်ပါးဆုံက လက်တစ်ဝါးလောက်အပြင် ပိုမရှိနိုင်ဘူး’

တင်ပါဆုံ ခရေဇီ (သုတေသီ) သန်းအောင်က ဝင်၍ အဆိုပြုသည် ။

ကဲ ...

.....

‘ကိုသူ ... မင်းက ကဗျာဆရာဆိုတော့ ရွှေမိုးသည်းရဲ့ ကာရိုက်တာ ကို ကဗျာစပ်ကွာ ... လေးချိုးဖြစ်ဖြစ် ... ဒွေးချိုးဖြစ်ဖြစ် ...’

ဘအေး၏ တောင်းဆိုမှုကို သူတစ်ပါးမကောင်းကြောင်း ကဗျာရေးရ န် အမြဲလက်အားနေသော ကဗျာဆရာကိုသူက အားရဝမ်းသာပါပဲ ... ‘ ရတယ်လေ’ ဟု ဆိုပြီး သူ့ဖာသာသူ စာရွက်စိုက်၊ သူ့ဖာသာသူ ဘောပင် နှိုက်ပြီး အောက်ပါကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးလိုက်တော့၏။

*****

ရွှေမိုးသည်း

‘မျက်နှာက ဂဠုန်

လူပုံက နဂါး

ရွှေခါးတော် အတော်ထွားတယ်

တင်ပါးဆုံ လက်တစ်ဝါး ...’

*****

ကျွန်တော်ချစ်ရပါသော ရွှေမိုးသည်းဆိုသည့် ကောင်မလေးသည် အစုံစားသတ္တဝါ ဖြစ်၏။ ခေါက်ဆွဲသုပ်ကြိုက်၏။ လက်ဖက်ရည်သောက်၏။ သကြားလုံးငုံ၏။ ငရုတ်သီးစား၏။ ထန်းလျက်ခဲမြို့၏။ ရေခဲမုန့်အသားကုန်စား၏။ ဟန်ဘာဂါဆွဲ၏။ မုန့်ပစ်စလက်အလွတ်မပေး။ ကြက်သားကင်ဆို သွားရည်ပါကျ၏။ ချဉ်ပေါင်ဟင်း ရှလွတ်ရှလွတ်ပါမြည်း၏။ ဒိန်ချဉ်နှစ်ခွက်ဆင့် သောက်တတ်၏။ ဝက်သားတုတ်ထိုး ပိုက်ဆံကုန်မှ ထတတ်၏။ (ဒါတောင် သံယောဇဉ်မကုန်နိုင်စွာ ထိုဆိုင်နား ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေတတ်သေးသည် ။) လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ပါ ပြောင်အောင်လျက်၏။ ဇီးထုပ် သွားမကျိန်းမချင်းစား၏။ ခူးရင်းသီး ဆူးမပါ ပါက အလုံးလိုက်ပင် မျိုချနိုင်၏။ ငှက်သား သူကိုယ်တိုင် လေးခွတစ်လက်နှင့်လိုက်ပစ်ပြီး ကင်စား၏။ ငါးကြော် ကြောင်ပင် အိမ်ပြောင်းထား၏။ သိုးသား ပါးစပ်ကျယ်ပါက အုပ်လိုက်ပင် မောင်းထည့်ချင်ကြောင်း မကြာခဏပြော၏။ ဘိန်းမုန့်၊ မုန့်စိမ်းပေါင်း၊ ကောက်ညှင်းထုပ်၊ ပလာတာ၊ စမူဆာ၊ နံပြား၊ နေကြာစေ့ ...

ကဲ ... သူစားသည့် အစားအစာများကို ခင်ဗျားတို့ ကို ပြောပြနေပါက တစ်ထောင့်တစ်ည ပုံပြင်ထက်ပင် ရှည်လျားသွားလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် အလွယ်ကူဆုံးပင်ပြောပြမည်။

ကျွန်တော့်ချစ်သူ (ကျွန်တော်ချစ်ရပါသော)သည် အစုံစားသတ္တဝါ ဖြစ်၏။ သူသည် စားစရာ မရှိပါက သွားကြားထိုးတံပင် ကိုက်စားနေတတ်၏။ မြက်ပင်တွေ့ပါက မြက်ပင်၏ အနုသားလေးကို ကိုက်စားတတ်၏။

(ချိုလို့ တဲ့ ၊ ဟုတ်ပါသည် ။ ချိုပါသည် ။ သူစားခိုင်း၍ ကျွန်တော်စားဖူး
၏။ မိတ်ဆွေတို့ လည်း မယုံလျှင် စားကြည့်ပါ။ အလကားနေရင်း၊ မြက်
ကျွေးနေတယ်ဟု မထင်စေချင် ပါ။) ထိုသို့ပင် ...

ကျွန်တော့်ချစ်သူသည် အစုံစားသတ္တဝါ ဖြစ်၏။

*****

‘နင်တို့ ပြောတာ ဘယ်သူ ...’

‘ရွှေမိုးသည်းလေ ...’

‘ဘုရား ဘုရား ...’

နာမည်ကြားသည် နှင့် ဖြူပြာ သူ့ရင်ဘတ်သူ ပြန်ဖိရင်း မျက်လုံးပြူး
နေ၏။

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲဟ ...’

‘အဲဒါ မြွေဟဲ့ ...’

ကျွန်တော်၏ အမေးကို ဖြူပြာမှ မဆိုင်းမတွပင် ဖြေ၏။ ဒါကို ဘ
အေးက သူ့ပုံစံအတိုင်း မျက်မှောင်ကြီးကျို့ မျက်မှန်ကြီးပင့်ပြီး
ဒိုက်အာကြီးနှင့်

‘မြွေမဟုတ်ပါဘူး၊ နဂါးပါဟ ...’

ဖြူပြာက ဘအေးစကားကို ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ ကျွန်တော့်ကို မမြင်
ဖူးသူတစ်ယောက်လို ငေး ကြည့်ရင်း ...

‘ညီကျော်ရယ် ... နင့်မှာ ကြိုက်စရာ ဒီလောက်တောင် ရှားလို့ လား
... ဒီမြွေကိုမှ ကြိုက်ရအောင် ...’

‘မြွေ မဟုတ်ဘူး နဂါးပါဆိုဟာ ...’

ဘအေးက ဝင်ထောက်ပြန်သည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်း သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ကိုယ့် စကားကိုယ် ဆက်ပြောနေလိုက်သည်။ ။

‘မြွေ ဟုတ်လား ... သူက အတော်ဆိုးလို့ လား ...’ ကျွန်တော့်အမေးကို ဖြူပြာက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး ...

‘ဆိုးတာ မဟုတ်ဘူး ဟေ့ ... မွေတာ ... မွေတာ ... ကပ်ခွေပြီးတော့ ကို မွေနေတော့တာ ...’

‘ဘယ်လိုမွေတာလဲ ... ပြောစမ်းပါဦး ...’

ဖြူပြာက ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩကြည့်ပြီး ...

‘ရွှေမိုးသည်းအကြောင်း နင်တကယ်မသိဘူးနော် ...’

ကျွန်တော် ရိုးသားစွာ ခေါင်းခါပြလိုက်၏။ ထိုတော့မှ ဖြူပြာက ပြောချင်လျက်လက်တို့ ဖြစ် သွားသည် မို့လားမသိ။ ကျွန်တော်ချစ်ရပါသော ဂဠုန်အကြောင်းကို ဤသို့ဖောက်သည် ချ၏။

‘ဒီလိုဟာ ... ဒို့အဆောင်က စန္ဒာအောင်ကို နင်တို့ သိတယ်မဟုတ်လား ...’

‘ဟို ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့ ကောင်မလေးချောချောလေးလား ...’

‘အေး ...’

‘ပြောပါဦး ...’

‘အဲဒီကောင်မလေးက တစ်နေ့ကျ ဝမ်းချုပ်ပါလေရော ...’

‘အင်း ...’

‘အဲဒါနဲ့ သူက ရွှေမိုးသည်းကို တိုင်ပင်သတဲ့ ...’

‘အင်း ... အဲဒါနဲ့ ...’

ကျွန်တော်နှင့်ဘအေးတို့ ၏ မျက်လုံးများ ဖြူပြာအပေါ် ပုံကျနေ၏။

‘အဲဒါနဲ့ ရွှေမိုးသည်းက စက်ချူ၊ လက်ချူ၊ ဆပ်ပြာချူ၊ ကွမ်းရိုးချူ စသဖြင့် ဝမ်းချူနည်း ပေါင်းတစ်ရာကျော် ပြောပြတယ်တဲ့ ...’

‘ဟယ် ... တယ်စုံပါလား ...’

‘အဲဒါနဲ့ စန္ဒာအောင်က အဲဒီနည်းတွေကို ကြောက်လို့ တဲ့ အလွယ်ကူဆုံးနည်းကို ပြောပြပါဆိုတော့ ရွှေမိုးက ရတယ်လေ ဆိုပြီး၊ ဘယ်ကဘယ်ကရှာလာသလဲ မသိဘူး ... ကနဦးတစ်လုံးကို မြေပဲနဲ့ ရောကျွေးလိုက်တာ ... စန္ဒာအောင်ခမျာ အဆောင်နောက်က အုန်းပင်ပါ ဖက်ထားရတယ် ... ဝမ်းသွားတာများ လှုပ်တောင် မလှုပ်ရဲဘူး ... မျက်လုံးကြီးလည်ပြီး မျော့နေတာ ...။ အဲဒါနဲ့ ဝမ်း ပိတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုပြီး ရွှေမိုးသည်းကို သွားပြန်မေးတော့ သူက ဘာမှ မပူနဲ့ အရွယ်တော် ကျပ်ပြားတစ်ပြားရှာပြီး မျိုချလိုက်တဲ့ ၊ ဒါဆို သူ့ဖာသာသူ ဝမ်းပြန်ပိတ်သွားမယ်တဲ့ ...’

ဘအေးထံမှ ကျယ်လောင်သော ရယ်သံကြားရ၏။ ကျွန်တော်လည်း ပြုံးတော့ပြုံးမိသလို ဖြူပြာကသာ မရယ်ဘဲ မျက်နှာကြီးမဲ့ပြီး ...

‘တစ်ဆောင်လုံး သူ့ကို စိတ်ဆိုးကြတာ ဘာပြောကောင်းမလဲ ... သူကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ ... နောက် ဘယ်သူ ဝမ်းချုပ်နေသေးလဲ၊ သူကုပေးမယ် ... မယုံရင် အဆောင်နောက်က ကြော်ငြာကို ကြည့်ပါဆိုပြီး လိုက်အော်သေးတယ်။ အားလုံးထွက်ကြည့်ကြတော့ အုန်းပင်ဖက်ထားတဲ့ စန္ဒာအောင်က မျက်လုံးကလယ်ကလယ်၊ အနောက်က အသံစွာကျ

ယ်စွာကျယ်နဲ့ ကြော်ငြာလို့ ကောင်းနေတုန်း ...’

ဘအေးမျက်မှန်ပင် ကျွတ်ကျမတတ် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ရယ်၏။ ကျွန်တော်ပင် ဘာရယ် မဟုတ် သူနှင့် ရောယောင်ရယ်မိ၏။ ဖြူပြာက သာ ကျွန်တော်တို့ နှင့် လိုက်မရယ်ဘဲ ...

‘နင်တို့ က ဘာရယ်တာလဲဟ ... ဒါ ... ရယ်စရာ မဟုတ်ဘူး ... လူ တစ်ဖက်သား ဒုက္ခ ရောက်ရတဲ့ ဟာကို ...’

‘ဆက်ပြောစမ်းပါဦး ရွှေမိုးအကြောင်း ...’

ကျွန်တော့်အမေးကို ဖြူပြာနှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး ...

‘အောင်မလေး ... ရွှေမိုးသည်းအကြောင်းပြောရင် ကုန်တောင် ကုန် မှာ မဟုတ်တော့ဘူး ... ဟဲ့ ... တစ်ခါလည်း သိလား ... ငါတို့ အဆောင် မှာ ... အဆောင်မှူးမသိအောင် ထမင်းခိုးချက်စား ကြတယ် သိလား ...’

‘ပြောပါဦး ...’

ဘအေးပင် အသံတိတ်သွား၏။ ပါးစပ်ကလေးဟပြီး ဖြူပြာကို ကြည့်နေသည်။ ။

‘ကိုယ်စားချင်တဲ့ ဟာ ချက်စားကြပေါ့ ... အဲဒါ ... ရွှေမိုးသည်းက ရောက် လာပြီး ငါလဲ နင်တို့ ကို ပန်းငရုတ်သီးကို ပုစွန်ခြောက်နဲ့ ကြော် ကျွေးမယ်ဆိုပြီး ပန်းငရုတ်သီးအပွတွေနဲ့ ပုစွန် ခြောက်တွေ အများကြီး ယူလာတယ်။ နောက် သူ့ကိုယ်တိုင် ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ ကြော်ကျွေးတယ် ...’

‘အလဲ့ ... နိပ်ဟ ...’

ဘအေး မစားရဝခမန်းအော်သည်။ ။

‘ဘာနိပ်ရမှာ လဲ ... သူ့ပန်းငရုတ်သီးကြော်စားပြီး အားလုံး တောင်
ဘက်ပြေးရမလို၊ မြောက် ဘက်ပြေးရမလို ဖြစ်ကုန်ရော ...’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲ ...’

‘ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ ... သူ့ကြော်ကျွေးတာ ပန်းငရုတ်သီး မဟုတ်ဘဲ ကု
လားအော်သီးအပွတွေ ဟ ... သူ့အကြော်လဲစားပြီးရော စပ်လွန်းလို့ တ
စ်ဆောင်လုံး လေလာတဲ့ ဘက် ပါးစပ်ဟပြီး နေနေရတယ် ... ရွှေရွှေခိုင်
ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဆို ဆန်အိတ်ဖက်ပြီးတော့ ငိုနေရတယ် ...’

‘ဘာလို့ ဆန်အိတ်ဖက်နေရတာလဲ ...’

‘ဆန်အိတ်က အေးလို့ တဲ့ ဟ ... ဆန်အိတ်ကြီးဖက်၊
ပါးစပ်လေးဟပြီး ငိုနေလိုက်တာ အခုထိ သူ့ပုံ မျက်စိထဲက မထွက်ဘူး
...’

ဘအေးထံမှ ရယ်သံကြားရပြန်၏။ ဖြူပြာက ဘအေးကို
မဲ့ရှုံ့ကြည့်ပြီး ...

‘ဘာရယ်တာလဲဟ ... ဒါ ရယ်စရာ မဟုတ်ဘူး ...’

သူ့စကားကို ဘအေးက ထပ်ရယ်လိုက်ပြီး ...

‘ရယ်ရလို့ ပါဟ ... ဟဲ ဟဲ ... ထပ်ပြောစမ်းပါဦး ရွှေမိုးရဲ့ လုပ်ပုံ’

‘အများကြီးပဲဟ ... ကဲ ... ဒို့တွေတစ်ခါ မျိုးသဲတို့ ရွာ လိုက်လည်တု
န်းက သူလဲပါလာတယ် ...။ မျိုးသဲတို့ ရွာကလဲ ဟယ် ... လယ်ကွင်းချ
ည်းပဲ ... နောက် ကျွဲတွေနွားတွေကလည်း တစ်ပုံကြီး ... သွားတာကလဲ
စာမေးပွဲအပြီး တန်ခူးလဆိုတော့ ... ပူတာကလည်း ခြစ်နေတာပဲ ...’

ဖြူပြာက စကားစကိုဖြတ်ပြီး ရေနွေးကြမ်းသောက်သည် ။ ကျွန်

တော်နှင့်ဘအေးကတော့ တငန့်လင့်လင့် ...။

‘အဲဒီရောက်ရော သူတို့ ရွာက ဘုရားကို သွားကြမယ်ပေါ့ ...။ ဘုရား ကလည်း လယ်ကွင်းကြီးကို ဖြတ်ပြီး သွားရမှာ ... အဲဒီမှာ ရွှေမိုးသည်း က ...’

ဖြူပြာက စကားစဖြတ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို လက်နှ င့်ရိုက်ပြီး ...

‘ဟဲ့ ... နင်တို့ ... ငါတို့ အထဲက ခင်မေဝင်းကို သိတယ် မဟုတ်လား ...’

‘အင်း ... သိတယ်လေ ... ဟို ကရင်မလေး လုံးလုံးလေး ... စာတို ပေစလေးရေးတတ်တယ် မဟုတ်လား ...’

‘အေး ... အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ က သူ့ကို မနော်လို့ ခေါ်တယ်’

‘အဲဒါနဲ့ ဆက်ပါဦး ... ရွှေမိုးသည်းအကြောင်း ...’

ဖြူပြာ ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်သည် ။ ပြီးမှ

‘အဲဒါနဲ့ ရွှေမိုးက မနော်ကို သွားကြပ်တယ် ...’

‘ဘယ်လိုကြပ်လဲ ...’

‘အင်း ... မနော်က အသားလေးဖွယ်ပေမယ့် လှတယ်ပေါ့ ... အဲဒါ ဘုရားသွားရင်း အနီ ရောင်တောက်တောက်ကလေး ဝတ်သွားရင် ထင်း ခနဲပေါ်သွားမှာ ။ ရွာကလူတွေတောင် ငေးကြည့် ကုန်ကြမှာ ဆိုပြီး ကျပ် တယ် ...။ ဟိုကလဲ အမြောက်ကြိုက်ဆိုတော့ အဟုတ်မှတ်ပြီး ပီတိတွေဖြစ်လို့ ပေါ့ ...’

‘ဒါဆို စိတ်ပြောင်းလဲ ကြိုက်မှာ ပေါ့ ...’

ဘအေးက ဖြတ်မေးသည်။ ။ ဖြူပြာက သူ့ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ ...

‘အဲဒါတော့ မမေးကြည့်ရသေးဘူး၊ ကြိုက်မှာ ပေါ့၊ အမြောက်တောင် ကြိုက်မှ တော့ စိန် ပြောင်းကလဲ ဘာကြီးတာ လိုက်လို့ ။ ထားပါတော့ ... ဘုရားလဲသွားရော မနော်က ရွှေမိုး မြောက်ပေးတဲ့ အတိုင်း အနီရောင်ချိတ်ကြီး ဝတ်ချလာတယ်။ စဉ်းစားကြည့်လေ ... သွားရမှာ က နေ့ခင်း ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်ကြီး ...’

‘အဲဒါနဲ့ ဘာဖြစ်သွားလဲ ...’

ဘအေးက ဖြူပြာစကားကို စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ဖြတ်မေး၏။ ဒါကို ဖြူပြာက မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး ...

‘ဘာဖြစ်ရမှာ လဲဟ ... လယ်ကွင်းအစပ်လဲရောက်ရော ကျွဲလိုက်တာ များ ကြည့်တောင် မကောင်းဘူး။ အနီရောင်ရဲရဲကြီးဆိုတော့ ကျွဲက မျက်စိနောက်မှာ ပေါ့။ မနော်ခမျာ အောင်မလေးတော့ ... အောင်မလေးတော့ ... ဆိုပြီး လယ်ကွင်းထဲ ပတ်ပြေးတာများ လုံး ... လို့ ။ ရွာပြန်ရောက်တော့ မနည်း နှာနှပ်ယူရတယ်။ သူ့ခမျာ လျှာကြီးထွက်ပြီး ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်ကို ဖြစ်ရော ...’

‘ဟား ဟား ဟား ဟား’

ဘအေး ထိုင်ခုံမှ နေ၍ ကြွတက်လာသည် အထိ ရယ်၏။ တော်ရုံနှင့် အတောမသတ် ...။

ဖြူပြာက ဘအေးကိုကြည့်ပြီး တစ်ဖက်သို့ပြန်လှည့်ကာ ...

‘သင်္ကြန်ကျတော့လဲ ကြည့်ပါဦး ... ရွက် သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို ... ခေါင်းလျှော်ပေးမယ် ဆိုပြီး ခေါ်တယ် ... ဟိုက အဟုတ်မှတ်ပြီး လာကြတာပေါ့ ... အဲဒါ သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ခေါင်းလျှော်ပေးတ

ယ် ... ခေါင်းလျှော်တာမှ ခေါင်းပေါ် ဆပ်ပြာမြှုပ်တွေ တစ်တောင်လောက်တက် လောက်အောင် လျှော်တယ် ... ပြီးလဲပြီးရော ရေကုန်သွားလို့ ဆိုပြီး အဲဒီ ဆပ်ပြာမြှုပ်တစ်တောင်လောက်နဲ့ ပြန်လွှတ်လိုက်တာ ...’

ဘအေး ထိုင်လိုက်ထလိုက်ဖြစ်သည် အထိ ရယ်၏။

‘အဲဒါ ... ရွာကလဲ ရေရှားတော့ ဘယ်သူမှ ရေမပက်ကြဘူး ... တချို့ မျက်လုံးစပ်တဲ့ လူတွေဆို ... အိမ်ပြန်ပြေးရတယ် ... အဲဒီလို ...’

ဘအေး၏ ရယ်သံအတောမသတ်တော့ ...။

‘ဪ ... ရွှေမိုးသည်း ... လုပ်လိုက်မှ ဖြင့် အထူးအဆန်းချည်းပါ လား ...’

‘ဒါနဲ့ ... နင်တို့ က သူ့ကို ဘာမှ ပြန်မလုပ်ကြဘူးလား ...’

ကျွန်တော့်အမေးကို ဖြူပြာ လန့်သွားပုံရ၏။ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ဘေးဘီဝေ့ကြည့်သည် ။ ပြီးမှ လေသံလေးဖြင့်

‘ဟဲ့ ... မလုပ်ရဲဘူးဟဲ့ ...’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲ ...’

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားသည် ။ ဖြူပြာကဆက်၍ ...

‘သူက ကြော်ငြာထားတယ် ...’

‘ဘယ်လိုကြော်ငြာထားလဲ ...’

‘သူက လူ မဟုတ်ဘူး တဲ့ ...’

‘ဒါဆို ...’

သူက ...

.....’

‘သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင် ... တဲ့ ။’

‘ဟင် ...။’

*****